అక్క

ఎంతో అందంగా ఉండేది అక్క. అప్పుడే రేకులు విచ్చుకొంటున్న పువ్వులా, ఎండా వానల కలయికతో ఆకాశాన విరిసిన హరివిల్లులా, కడలి తరగలపై వెల్లివిరిసిన వెన్నెల కాంతిలా. గులాబి పూరేకుల్ని పాలమీగడతో కలిపి మర్దించి, పురిషెడు బంగారు నీటితో పదునుచేసి ఆ ముద్దతో చేసిన బొమ్మలా ఉండేది అక్క శరీరవర్ణం. అందాలు చిందే సోగకళ్ళు, తీర్చిదిద్దినట్లుండే కనుముక్కుతీరు, పిరుదులను తాకే నిడుపాటి మెత్తని జుట్టు. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే నేర్పరియైన పుష్పలావిక అతిశ్రద్ధగా అల్లిన కదంబమాలలా ఉండేది అక్క.

తను అంత అందంగా ఉండేది కాబట్టే బావ కావాలని పట్టుపట్టి మరీ అక్కని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. అయిదారువేల కట్నాలతో వచ్చే అమ్మాయిల్ని కాదనీ, చిన్ననాటి నుండీ అనుకొంటున్న మేనరికాన్ని కాలదన్ని, కనిపెంచిన తల్లి మనసు కష్టపెట్టడానికైనా సిద్ధపడి, ఎటువంటి కట్న కానుకలు, లాంఛనాల ప్రసక్తి లేకుండా అక్కని చేసుకోడానికి ముందుకు వచ్చాడు అంటే అతడికి అక్క పట్లగల ఇష్టం, ఆకర్షణ ఎంతగా ఉండేవో తెలుసుకోవచ్చు.

బావపేరు రాజారావు. అక్క పెళ్ళికి పూర్వం అతడు బావ కాదు, ఉట్టి రాజారావే. పెళ్ళితో ఏర్పడిన బాంధవ్యం అది. రాజారావు కాలేజీలో లెక్చరర్. మనిషి మరీ అందగాడని చెప్పేందుకు లేకపోయినా అనాకారి మాత్రం కాదు. కొద్దిగా భూ వసతి, స్వంత ఇల్లు ఉంది. తల్లి తప్పితే, వెనకాముందూ ఏ విధమైన బాదరబందీలేని సంసారం. అటువంటి యువకుడు తనకు తానుగావచ్చి, "దమ్మిడీ కట్నం లేకుండా మీ మేనగోడల్ని చేసుకోవాలనుకొంటున్నాను, మీరు అంగీకరిస్తే" అని అర్థిస్తే, మామయ్యేకాదు ఇంట్లో ఎవ్వరం కూడా నమ్మలేకపోయాము ఆ మాటని.

పందులాంటి ఉద్యోగం, ఇంతో అంతో వెనుక ఆస్తి ఉన్న అబ్బాయి తనంతట తను వచ్చి కట్నం లేకుండా చేసుకొంటాననడమేమిటీ? ఇందులో ఏదో మోసం ఉండి ఉంటుంది. ఈ రోజుల్లో ఎవర్నీ ఏ దానికీ ఉన్నపాటునే నమ్మకూడదు. ఎవరి బుర్రలో ఏం ఆలోచనలున్నాయో, అంటూ అనుమానపడ్డాడు మామయ్య. అతడు తిరిగి తిరిగి అదే ప్రస్తావన తేవడంతోనూ అతడు ఆ మాట అంటున్న తీరులో నిలకడ, నిర్ణయం కలసి ధ్వనిస్తున్న కారణంగానూ చివరికి మామయ్యకి నమ్మక తప్పింది కాదు.

అప్పచెల్లెలు పోయాక తల్లీ తండ్రీలేని అనాథలని జాలి తలచి అక్కనూ, నన్నూ ఇంటికి తెచ్చి పెంచాడేకాని మామయ్యది ఏమంత చెప్పుకోవలసిన ఆర్థిక స్థితి కాదు. తల్లీ, పెళ్ళాం, తనూ కాక నలుగురు తన పిల్లలు, ఇద్దరు చెల్లెలి పిల్లలు, ఇంత మందికి రెండు పూటల కడుపులు నింపడమే కష్టంగా ఉంటే ఇంక కట్నకానుకలిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యడం అన్నమాటకి

అవకాశమే లేదు. అలాగని ఈడొచ్చిన ఆడపిల్లలకి పెళ్ళీ పేరంటం చెయ్యకుండా ఎంతకాలం ఇంటపెట్టుకొని పోషిస్తాడు? ఇటువంటి స్థితిలో మామయ్య కొట్టుమిట్టాడుతున్న సమయంలో వెదుకబోయిన తీగె కాలికి తగిలింది అన్నట్లు స్వయంగా పిల్లని అర్థిస్తూ ఇంటికి వచ్చాడు బావ.

ఈ వార్త విన్నవారంతా అక్క అదృష్టవంతురాలన్నారు. తల్లిలేని ఆ పిల్ల పట్ల దేవుడున్నాడు. అందుకే అంత మంచి సంబంధం వచ్చిందని మెచ్చుకొన్నారు. అక్క పెళ్ళి అయేక ఒకటి రెండుసార్లు వారింట ఉండి వచ్చిన నాకూ అలాగే అనిపించింది. అక్కంటే బావకి వల్లమాలిన అభిమానం, ప్రేమ, ఆరాధనా. కాలు కిందపెడితే కందిపోతుంది అన్నట్లు చూసుకొనేవాడు. అక్క నోట ఏదైనా మాట రావడమే తడవుగా అందుకే తానున్నట్లు, దానిని నెరవేర్చడానికి ఉరుకులు పరుగులుగా తయారయేవాడు.

అక్క అత్తగారు కూడా స్వతహాగా మనిషి మంచిది. కొడుకు తన మాట కాదని పై పిల్లని చేసుకొన్నాడు అని మొదట్లో కొంచెం మనసు కష్టపెట్టుకొన్నా ఆ కోపాన్ని కోడలి మీద ఏ మాత్రం చూపేదికాదు. ఒక్కగానొక్క కొడుకు. తను కోరి చేసుకొన్న పిల్లని ఈసడిస్తే ఏం బాధపడ్తాడో అన్నట్లు అక్కని ఆదరంతో అభిమానంగా చూసేది.

పెళ్ళితో అక్క చదువు ఆగిపోయింది. నా చదువు హైస్కూలు గట్టుదాటి కాలేజీలో ప్రవేశించడానికి కర్ణుడి చావుకి కారణాలు అన్నట్లు ఎన్నో పరిస్థితులు తోడ్పడ్డాయి. మొదటిది, బావలా ఉద్యోగం, ఆస్తిపాస్తులు ఉన్నవాడు కాకపోయినా ఆ పూటకి తిండిపెట్టగల తాహతు ఉన్నవాడెవడూ కట్నం లేకుండా మీ చిన్న మేనగోడల్ని చేసుకుంటానని మామయ్య ఇంటి గుమ్మం ముందుకు రాకపోవడం, తెలివిగా చదువుకొంటూ ప్రతి ఏటా మంచి మార్కులతో పరీక్షలు పాసుకావడం.. స్కాలర్ షిప్ రావడంవల్ల నా చదువు కోసం మమయ్య తన జేబులోంచి పైసా ఖర్చు చెయ్యవలసిన అవసరం కలగకపోవడం, ఇవన్నీ ఆగకుండా బండి నడవడానికి కారణాలు అయాయి. అంతేకాక ఈ రోజుల్లో ఆడపిల్లలు కొందరు చదువుకొని ఉద్యోగాలు చేస్తూ ఆర్థికంగా తనవారికి సహాయపడ్తున్నారు అన్న విషయం అత్తయ్యకి మామయ్యకి తెలియంది కాదు. అత్తయ్య కన్న సంతానంలో ఆడపిల్లలు పెద్దవాళ్ళు, మొగపిల్లలు చిన్నవాళ్ళు. అమ్మాయిలు శుద్ధ మొద్ధావతారాలు, మామయ్య నడ్డి వంగందే వారికి పెళ్ళిళ్ళయే మార్గం లేదు. మనమేం పెట్టాలా పొయ్యాలా, పిల్ల తెలివిగా చదువుకొంటున్నది చదువుకోనీ అనుకొన్నారు ఆ దంపతులు.

నా చదువు విషయంలో మామయ్య అత్తయ్యల అభిప్రాయాలు ఏమైనప్పటికీ అప్పటి పరిస్థితుల్లో కష్టపడి చదివి ఒక డిగ్రీ సంపాదించుకోడం, దానితో చిన్నదో పెద్దదో ఒక నౌకరీ చూసుకొని, నా కాళ్ళపై నేను నిలవగలిగే స్థితిని సంపాదించుకోడం ఎంతయినా అవసరంగా తోచింది. హైస్కూలు పరిధి దాటినా చదువు ముందుకి పోడానికి ముఖ్య కారణం అది.

పి.యు.సి.లో ఉండగా అక్కకి పాపపుట్టింది. రాజేశ్వరి అని అమ్మపేరు పెట్టారు. నేను బియ్యే మొదటి సంవత్సరం పూర్తి చేసేసరికి కుముదం పుట్టింది. రాజేశ్వరి మూడు మూర్తులా అక్కలా వుండేది. ఎన్నిసార్లు చూసినా కుముదం ఎవరి పోలికో నాకు అంతుపట్టేది కాదు. ఆ పిల్లల్లో అక్క రూపుగాని, బావ పోలికలుకాని స్పష్టంగా కన్పించేవికావు.

రెండవసారి పురుడు పోసుకొన్నప్పుడు ఇక పిల్లలు పుట్టకుండా ఆపరేషన్ చేయించుకోవాలనుకుంది అక్క. "నీ ఇష్టం" అన్నాడు బావ. అక్క అత్తగారు మాత్రం వంశోద్ధారకుడైన మగపిల్లడు కలగలేదని ఒప్పుకోలేదు. "ఇద్దరు ఆడపిల్లల తరువాత మగపిల్లాడు పుట్టడం మా ఇంట ఉన్న ఆనవాయితి. ఇప్పటి పద్ధతి ప్రకారంగానైనా ఇద్దరు లేక ముగ్గురు అంటున్నారు కదా మూడో కానుపులో మగపిల్లాడే పుడ్తాడు. అలాకాక ఆడపిల్ల పుట్టినా అప్పుడు నేనేం అడ్డుమాట వెయ్యను. నీ ఇష్టం ఎలా ఉంటే అలా చేద్దువుగాని. ఈసారికి నామాట విను. పెద్దదాన్ని ఎందుకు చెప్తున్నానో కాస్త ఆలోచించు" అంటూ ఆవిడ పట్టుపట్టింది.

అత్తగారి మాటకి విలువ ఇచ్చో లేక ఆసారి కానుపు కష్టం అయి ఆరోగ్యం తిన్నగా లేనందున డాక్టర్ల సలహాలవల్లనో అక్క తను అనుకొన్నట్లు, ఆపరేషన్ చేయించుకోలేదు.

ఈ సంఘటన జరిగిన రెండేళ్ళకి నేను బియ్యే పరీక్షలు రాసి ఫలితాల కోసం ఎదురుచూస్తున్న సమయంలో వచ్చింది పిడుగులాంటి వార్త. అక్క ప్రసవించి నెలలు నిండకుండా పుట్టిన బిడ్డతోపాటే ఈ లోకాన్ని వదిలి వెళ్ళిపోయిందన్న విషాద వార్త.

అంతకు పది రోజుల క్రిందట నవ్వుతూ నన్ను సాగనంపిన అక్క ఇంక కనబడదంటే, ఈ లోకంలో లేదంటే నమ్మలేకపోయాను. అక్క చచ్చిపోయింది అన్న మాటని హరాయించుకోడానికి నా మనసు విలవిల్లాడి పోయింది. అంతవరకూ ఎంతో ఆరోగ్యంగా తిరుగుతూ నాన్న లేనిలోటు కనిపించకుండా నన్నూ అక్కనీ పెంచుకొచ్చిన అమ్మ రాత్రికి రాత్రే మంచానపడి, తెల్లవారేసరికి శవంగా మారిపోతే, అటువంటి విషయాన్ని కలలో కూడా ఊహించిలేనంత పిన్న వయసులో ఉన్న నేను, అక్క ఎలా బెగిలి పోయామో, ఎంతగా దుఃఖించామో 'ఇంక నాకు అక్కలేదు' అన్న వార్త విన్నప్పుడు అంతకు పదిరెట్లుగా కుమిలిపోయాను నేను. బాధపడ్డాను, రోదించాను.

నన్ను కడుపున కన్నది అమ్మ అయితే ప్రేమానురాగాల్ని అందించి, లాలించి, బుజ్జగించి పెంచి పెద్దచేసింది అక్క. అమ్మ పోయాక నా కంటే నాలుగేళ్ళు పెద్దది అయిన అక్క నాకు తల్లి, తోడు, నేస్తం, దైవం అన్నీ తనే అయింది. అప్పటి స్థితిలో అక్కే నా పక్కన లేకపోతే బెంగతో ఒంటరితనంతో ఎప్పుడో ఈ ప్రాణాలు వదలిపెట్టి ఉండేదాన్ని, అటువంటి అక్క ఇప్పుడు లేదు. ఈ విషాన్ని మింగడం ఎలాగ? మింగి జీవించి ఉండడం ఎలాగ? రాత్రింబగళ్ళు విలపించాను అక్కని తలుచుకొని.

అందాలుచిందే పువ్వులాంటి అక్క జీవితం పూర్తిగా వికసించకుండానే వాడి, రేకులు రాలి నేలపాలయింది. ఆమే కావాలని ఏరికోరి చేసుకొన్న బావ బ్రతుకులో వసంతం తరలిపోయింది. అశుభమూ శుభమూ ఎరుగని చిన్నారి పాపలకి తల్లి ప్రేమ కరువయింది. తన కారణంగానే పండులాంటి కోడలి జీవితం బుగ్గిపాలయిందని ఏకధారగా ఏడుస్తున్న ముసలావిడ రోదనతో ఇరుగు పొరుగుల కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. ఆ ఇంట్లో అక్క లేదన్న సత్యాన్ని, ఇంక తిరిగిరాదన్న నిజాన్ని ఆ ప్రదేశంలో అణువణువూ చాటి చెప్తుంటే... ఎలుగెత్తి చాటుతుంటే ఇంకా ఆ వార్త నిజం కాదనీ, పిచ్చిపిల్లా నా కోసం ఏడుస్తున్నావా, అంటూ అక్క ఏమూల నుంచో వచ్చి నన్ను ఓదారుస్తుందనీ ఎలా అనుకోడం? నన్ను నేను ఎలా ఓదార్చుకోడం?

ఎంతేసి బాధల్ని, కష్టాల్ని, ఆరాటాన్ని నివారించే మందు కాలంలో ఉంది. ఎంతటి ఆత్మీయుల్ని కోల్పోయినా ఆగకుండా సాగిపోయే నైజం జీవిత గమనంలో ఉంది.

అక్క పోయి రెండేళ్ళ కాలం గడిచిపోయింది. బియ్యే డిగ్రీ, టైపు, షార్టు హేండ్ పరీక్షా ఫలితాలు చేతుల్లో పట్టుకొని ఉద్యోగాన్వేషణలో నేను తిరుగాడుతున్న సమయంలో అక్క అత్తగారు రాజమ్మ వచ్చింది.

చుట్టపు చూపుగా చూసిపోవడానికి కాదు. అత్తయ్యా మామయ్యలతో మంతనా లాడ్డానికి. బావ మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోవాలనుకొంటున్నాట్ట.

"పుట్టింది ఇద్దరు పిల్లలు. పుట్టినా వాడి వయసెంత కాబట్టి? పెళ్ళీ పెడాకులు లేకుండా మిగిలిన జీవితమంతా ఎలా వెళ్లమారుతుంది? వంటరి మొగవాడు పిల్లల్ని పెంచి పెద్ద చెయ్యడం అంటే మాటలా? అందునా ఆడపిల్లలాయె.... నాదేముంది, కాటికి కాళ్లు చాచుకొని ఉన్నదాన్ని. ఈరోజు ఇలా ఉంటే రేపు ఎలా ఉంటానో చెప్పేందుకు లేదు. ఇంట్లో ఆడ దక్షత లేకుండా వాడి సంసారం ఎలా సాగుతుంది?" అంటూ సాధకబాధకాలన్నీ ఏకరువు పెట్టి, "జయనిస్తే పిల్లలకి తల్లిలేని లోటు తీరుతుంది. ఎవరో పరాయింటి పిల్లవస్తే పిల్లల్ని జయ చూసుకొన్నట్లు చూసుకోలేదు కదా?" అంది ఆవిడ.

మామయ్యా నాకంటె చిన్నవాళ్ళయిన తన కూతుళ్ళు, లక్ష్మికి, సీతకి గంతకి తగ్గ బొంత అన్నట్లు ఏవో సంబంధాలు చూసి పెళ్ళిళ్ళు చేసేసారు. కాని నా పెళ్ళి విషయం ఎప్పుడూ మాటవరుసకైనా ఎత్తలేదు. దానికి కారణం లేకపోలేదు. మామయ్య ఉద్యోగ విరమణ చేసే రోజులు దగ్గరికి వచ్చాయి. సాంబు, రాముడు చేతికి అందివచ్చేదాకా ఆర్థికంగా వారికి సహాయపడ్తానని ఆశ.... పడాలని కోరిక. అయినా రాజమ్మతో ఆ మాట చెప్పలేక, "మేము అవునూ కాదూ అని నిర్ధారించడానికి జయ చిన్నపిల్ల కాదు. దాని బరువు బాధ్యతలు, మంచి చెడ్డలు చూసుకొనే వయసు వచ్చింది. దానిని అడిగి చూడండి. అది ఇష్టపడితే మా అభ్యంతరం ఏమీ ఉండదు" అన్నారు.

ఈ విషయం ఏదో తేలిపోతే మరో దగ్గర సంబంధాలేమైనా చూసుకోవచ్చు అన్న అభిప్రాయంతో ఉన్న రాజమ్మ సూటిగా నన్నే అడిగేసింది. కేవలం అడిగి ఊరుకోవడమేకాక తనకి తోచిన రెండు మూడు మాటలు కూడా చెప్పింది. అందులో కొన్ని నా మనసులో లోతుగా దిగబడ్డాయి. అలా జరుగుతుందని తెలిసే ఆవిడ ఆమాటలన్నది.

"తల్లి లేకుండా పెరిగిన పిల్లవు. తల్లిలేని లోటు ఎటువంటిదో నీకు తెలిసే ఉంటుంది. ఆనాడు నీకు ఆలోటు కనిపించకుండా మీ అక్క నిలచింది. ఈనాడు మీ అక్కపిల్లలకి ఆ గతి పట్టింది. వాళ్ళకి ఆ లోటు తీరాలంటే నువ్వు వాళ్ళకి తల్లివి కావాలి. ఇంకో ఇంటిపిల్ల వస్తే మీ బావకి పెళ్లాం కాగలదేకాని నీ అక్క పిల్లలకి తల్లి కాలేదు. ఇంతకన్న నీకేం చెప్పను?" అంది.

"అత్తయ్యగారూ! మీరు చెప్పిన విషయాలన్నీ చాలా సబబుగానే ఉన్నాయి. కాని నన్ను కొంచెం ఆలోచించుకోనీండి" అన్నాను.

"అలాగే కానీ అమ్మా! బాగా ఆలోచించుకొన్నాకే నీ అభిప్రాయం ఏమిటో మీ మామయ్య చేత ఒక ఉత్తరం ముక్క రాయించి పడేయి" అంది ఆవిడ చివరి మాటగా.

రాజమ్మ వెళ్ళిపోయాక ఆ విషయం గురించి దీర్ఘంగా రెండు మూడు రోజులు ఆలోచించాను. వరుసగా కారణాలు చూసుకుంటూపోతే చాలవరకు బావతో వివాహానికే అనుకూలంగా వచ్చాయి ఫలితాలు. మొదటిది, రాజమ్మ చెప్పినట్లు బావ పరాయి పిల్లని పెళ్లి చేసుకొంటే ఆమె లోకానికి వెరచి పిల్లల సంరక్షణ భారం వహించగలదేకాని, వారికి తల్లిలేనిలోటు తీర్చలేదు. నాకు అక్క పిల్లల పట్ల ఉండేంత ప్రేమాభిమానాలు ఆ పిల్లకి ఉండాలనుకోడం, ఉంటుందనుకోడం కూడా అవివేకం. ఆత్మవంచనా అవుతుంది. రెండోది బావ స్వతహాగా మనిషి మంచివాడు. అతడిపట్ల నాకు జాలి, సానుభూతి ఉంది. మూడు, ఈ నాటి సంఘంలో ఆడది ఎంత చదువు కొన్నా, ఉద్యోగం చేస్తున్నా ఊళ్లేలుతున్నా వంటరిగా బ్రతకడానికి తగిన వాతావరణం లేదు. నాలుగు, బావని కాదని మామయ్యా, నేను ఇంకో వరుడి కోసం వెతుకులాడినా ఇంతకంటె మంచివాడు, స్థితిమంతుడు ఈ కట్నాల యుగంలో దొరుకుతాడనే నమ్మకం లేదు. అయిదు, పెళ్లీ పెడాకులు లేకుండా జీవితాంతం కన్యగా ఉండిపోయి మామయ్య సంసారాన్ని బాగుచెయ్యాలనేంత కోరికా, ఆత్మీయతా నాలో చోటుచేసుకోలేదు. కాదంటే మామయ్య నన్నూ, అక్కనీ తీసుకువచ్చి మంచో చెడో పెంచి పెద్దచేసారు కాబట్టి ఆ ఇంట మేము అనుభవించిన సుఖసంతోషాలు, అభిమానాలు ఎలా ఉన్నా ఆర్థికంగా ఆ కుటుంబాన్ని కొంతకాలం ఆదుకోవలసిన నైతిక బాధ్యత నాపై ఉంది. ఈ వివాహం జరగడంవల్ల దానికి ముప్పువచ్చే అవకాశం లేదు. నా జీతంలో పదో పరకో మామయ్యకి పంపుతానంటే బావ అడ్డుచెప్పే మనిషి కాదు. వీటన్నిటినీ మించి బావతో పెళ్ళికి నన్ను ఒప్పించిన విషయం తన పిల్లలకి నేను తల్లినయితే ఆ లోకంలో ఉన్న అక్క ఆత్మ సంతోషిస్తుందనీ, ఆ విధంగా అక్క రుణం తీర్చుకొన్నట్లవు తుందని.

నేను ఆ నిర్ణయాని కొచ్చేక మామయ్య చేత ఆ విషయం బావకి తెలియచేస్తూ ఉత్తరం రాయించాను. అదే సమయాన మామయ్యకి తనని ఆర్థికంగా ఆదుకొంటానని హామీ కూడా ఇచ్చాను.

బావకి భార్యగా అక్క పిల్లలకి తల్లిగా ఆ ఇంట నా జీవితం ఎటువంటి ఒడుదుడుకులు లేకుండా మూడేళ్లు గడిచిపోయింది. అత్తగారు ఒకనాడు ఆ విషయాన్ని కదపక పోతే ఆ గాడిలో పడి ఇంకెంతకాలం సాగిపోయేదో అటువంటి పరిస్థితి?

"జయా నాదో చిన్నకోరిక ఉందమ్మా. నువ్వు తీరుస్తానంటే చెప్తాను" అంది ఆవిడ.

పెద్దావిడ. ఇహలోక బంధనాలుసడలి పరలోక విషయంపై దృష్టి కలిగే వయసులో ఉంది. ఏ తీర్థయాత్రలకి వెళ్ళిరావాలనో, నోమూ, వ్రతం చెయ్యాలనో ఉండి ఉంటుంది. అటువంటివి ఆవిడ కోరడం మేము జరపడం సహజమే కదా, అనుకొన్నాను.

"అడగండి. మీకు నా దగ్గర సంకోచం ఎందుకు?" అన్నాను.

"నువ్వు ఈ ఇంట్లో కాలు పెట్టావు. రాజు గురించీ, పిల్లల గురించి నాబెంగ తీరిపోయింది. ఇంక మిగిలిందల్లా నా దొక్కటే కోరిక. నీ కడుపున ఓ కాయ కాస్తే చూసి కళ్ళు ముయ్యాలని" అంది ఆవిడ అభిమానంగా నాతల నిమురుతూ.

బహుశ నేను ఏవో జాగ్రత్తలు పడ్తున్నాననీ అందుకే కాపురానికివచ్చి మూడేళ్ళు కావస్తున్నా నెల తప్పడం జరగలేదనీ ఆవిడ అనుకొని ఉంటుంది. నిజానికి అటువంటి జాగ్రత్తలేం నేను తీసుకోలేదు. మరెందుకిలా అయింది? నాలో మథన ప్రారంభ మయింది. తల్లిని కావాలనే కోర్కె రెపరెప లాడింది. కాలేకపోవడానికి కారణం ఏమిటో తెలుసుకోవాలనే తొందర మొదలయింది.

అదృష్టవశాత్తు నాతో పి.యు.సి. కలసి చదివిన శాంత గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో లేడీ డాక్టరుగా ఇటీవలనే జాయిన్ అయింది. శాంత మొగుడు శ్రీపతి కూడా డాక్టరే అతడు ప్రైవేటుగా ప్రాక్టీసు పెట్టుకొన్నాడు. ఒకసారి శాంతను చూసినట్లు అవుతుంది. ఈ విషయం గురించి తెలుసుకొన్నట్లూ అవుతుందని సాయంకాలం ఆఫీసు నుంచి అటు వెళ్లాను. మామూలు క్షేమసమాచారాలు,మాటలు అయేక నా విషయం చెప్పాను.

"దానికేముంది? ఈసారి వచ్చినప్పుడు మీవార్ని కూడా తీసుకువస్తే.... ఇద్దర్నీ పరీక్షచేసి చూస్తే తేలిపోతుంది" అంది శాంత.

"ఈ విషయంలో ఆయన్ని పరీక్షించటం అనవసరమనుకొంటాను..."

"మనలో చాలామంది పడే తెలివి తక్కువ అదే జయా! ఒక స్త్రీకి పిల్లలు పుట్టకపోతే వెంటనే ఆమెని గొడ్రాలు అంటూ ఈసడించి పారేస్తారు. నిజానికి ఒక స్త్రీ గర్భవతి కాకపోవడానికి ఆమె ఎంతవరకు కారణం కావచ్చో పురుషుడిది కూడా అంతే."

"అదికాదు శాంతా! నేను అక్క పోయాక బావని పెళ్ళిచేసుకొన్నాను. అక్కకి ఇద్దరు ఆడపిల్లలు" అన్నాను విషయాన్ని వివరిస్తూ.

"అలాగా", అంటూ కాస్సేపు ఆలోచనలో పడింది శాంత. అంతలో ఏదో మనసుకి తోచినట్లు సర్దుకొని, "అయినా మీ శ్రీవారిని కూడా పరీక్ష చెయ్యాలనుకొంటాను జయా! కారణం మీ అక్కని మీ బావ ఎంతగా ప్రేమించేవాడో, ఆరాధించేవాడో మనకి తెలుసు. నీకు పిల్లలు పుడితే ఆ పిల్లల్ని అభిమానంతో చూడవని వేసక్టమీ ఆపరేషన్ చేయించుకొని ఉండొచ్చు....."

శాంత ఆ మాట అన్నాక నేను తల్లిని కాకుండా ఇలా మిగిలిపోడానికి బహుశ అదే కారణం కావచ్చు అన్న అనుమానం నా మనసులో ప్రవేశించింది. ఆ విషయాన్ని చెప్పక బావ అనవసరంగా నన్ను మోసం చేసాడు అన్న కోపం లోపల దహిస్తుంటే.... అతడి చర్యని బట్టబైలు చెయ్యాలనే తలంపుతో పట్టుపట్టి డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకు పోయాను.

మరునాడు కాస్త ముందుగా ఆఫీసులో పని తెమిలిపోయింది. ఒకసారి శాంతను చూసిరావాలనీ ముందురోజు చేసిన టెస్టుల ఫలితాలెలా ఉన్నాయో కనుక్కోవాలనీ అటు వెళ్ళాను.

"రా జయా!" అంటూ ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించింది శాంత.

"నిన్నటి టెస్టుల ఫలితాలు వచ్చాయా?" అని అడిగాను కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"ఇదిగో ఇప్పుడే వచ్చాయి. అవే చూస్తున్నాను" అంది శాంత.

మరో పది నిముషాలు పోయాక "నీ రిపోర్టు అంతా సరిగ్గా ఉంది జయా. నీలో ఏమీ లోపంలేదు. మీ బావకూడా నేను అనుమానించినట్లు ఆపరేషన్ ఏమీ చేయించు కోలేదు. నిజానికి ఈ రిపోర్టులో ఉన్నంతవరకు అటువంటి అవసరమేలేదు. ప్రస్తుతం అతడి శరీరస్థితి ఉన్న పద్ధతిలో అతడి వల్ల ఏ స్త్రీ గర్భవతి కాలేదు. కాని అంత మాత్రాన కంగారు పడేందుకు లేదు. ఇటువంటివి ఎన్నో కేసులు ఆపరేషన్‌వల్ల బాగుపడ్డం ఉంది. మీ ఆయనకి కాస్త వీలున్నప్పుడు వచ్చి శ్రీపతిని కలుస్తే మరోసారి పరీక్ష చేసి ఏం చెయ్యాలో చెప్తాడు. అంతా సరిగా జరిగిపోతే వచ్చే ఏడాదికి నువ్వు బిడ్డతల్లివి అవుతావు. అందులో సందేహం లేదు. నువ్వేం కంగారుపడకు" అంటూ శాంత ఇంకా ఏమేమో నన్ను ఉత్సాహపరచడానికి చెప్తున్నది. కాని అందులో ఒక్కమాట కూడా నా చెవుల్లో దూరలేదు. మనిషిని కొయ్యబారిపోయి మతిపోయిన దానిలా శాంత వైపు చూస్తూ అలా ఉండిపోయాను. ఆ స్థితిలో కొంతసేపు కొట్టుమిట్టాడాక మెల్లగా కోలుకొని, ఆందోళనని అదుపులో పెట్టుకొని నెమ్మదిగా లేచి వెళ్ళి శాంత రెండు చేతులూ పట్టుకొన్నాను.

అంతవరకు తన ధోరణిలో తాను ఉన్న శాంత నా పరిస్థితి గమనించలేదు. ఆ విధంగా ముందు నిల్చిన నన్ను చూసి కంగారుపడ్తూ, "ఏమిటి జయా! ఏమయింది?" అంది ఆత్రంగా.

"నువ్వు నా చిన్ననాటి స్నేహితురాలివి శాంతా! నిన్నొకటి కోరుతున్నాను. కాదని నిరాకరించకు" అన్నాను ప్రాధేయపడ్తూ.

"చెప్పు జయా, నా దగ్గర నీకు సంకోచం ఏమిటి? ఏం చెయ్యమంటావో చెప్పు" అంది శాంత ఆప్యాయంగా నా చెయ్యి వొత్తుతూ.

"ఈ విషయం బైట పడనీకు. ఎప్పుడూ... ఎవరి దగ్గరా కూడా. రేపో, ఎల్లుండో బావ రావచ్చు. లోపం నాలోనే ఉందనీ, ఆపరేషన్ చేస్తే సర్దుబాటు కావచ్చనీ. అదైనా నికరంగా చెప్పింది కాదనీ చెప్పు. ఇది నా కోరికగా మీ శ్రీవారితో కూడా చెప్పి బావతో ఆ విధంగానే చెప్పమను..."

"ఇదంతా దేనికి జయా?"

"నువ్వు డాక్టరువి శాంతా! వైద్య శాస్త్రానికి సంబంధించిన విషయాలతో నీ బుర్ర నిండిపోయి ఉంటుంది. అందులో ఇతర విషయాలు అట్టేకాలం నిలిచేందుకు చోటు ఉండదు. అందుకే నేను మొన్న చెప్పినమాట మరచిపోయావు. అక్కకి ఇద్దరు పిల్లలు శాంతా! బావ వారికి తండ్రి కావదానికి అవకాశమేలేదు అంటున్నావు. ఈ విషయం బావకి తెలిస్తే అతడి దృష్టిలో అక్క కులటగా నిలిచిపోతుంది. అక్కని అంతగా ప్రేమించిన బావ నిప్పులాంటి ఈ నిజాన్ని భరించలేక పిచ్చివాడు కావచ్చు. ఏ పాపమూ ఎరగని ఆడపిల్లల జీవితాలు దీని మూలంగా నాశనం అయిపోతాయి. తల్లిని కావాలనే నా స్వార్థంతో ఒక నిండు కుటుంబాన్ని నాశనం చెయ్యలేను శాంతా! చచ్చి ఏ లోకంలోనో ఉన్న అక్క కోసం తన పిల్లల మంచికోసం నా మాతృత్వ వాంఛనే కాదు జీవితాన్ని పణంగా పెట్టమన్నా పెడ్తాను. శాంతా! దయవుంచి ఈ విషయం గోప్యంగా ఉంచండి. ఎక్కడా బైట పెట్టకండి" అన్నాను ఆవేశంగా.

"నీ ఇష్టం జయా! కాని రేపటిలోగా నీ మనసు మార్చుకొంటే ఆ సంగతి మాత్రం నాకు తెలియజెయ్యి, నీ దొకమాట మా దొకమాట అయితే బాగుండదు. డాక్టరుగా ఇది చెయ్యకూడని పని అయినా నీ కోసం చేయడానికి సిద్ధపడ్తున్నాను" అంది శాంత.

నా అభిప్రాయం మార్చుకొన్నట్లు శాంతతో చెప్పవలసిన అవసరం నాకు లేదు. కారణం బాగా ఆలోచించే ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాను కాబట్టి. మరి రెండురోజులనాడు కాస్త ఆలస్యంగా ఇంటికి వచ్చాడు బావ. "డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళాను. అందుకే కొంచెం ఆలస్యం అయింది" అన్నాడు కాళ్ళు చేతులు కడుక్కొంటూ.

అత్తగారు కోవెలకి వెళ్ళారు. పిల్లలు పొరుగింట్లో ఆడుకొంటున్నారు. కొంచెంసేపు ఇంకేమైనా చెప్తాడేమోని అక్కడే నిలచి అతడు ఆ విషయం తిరిగి ప్రస్తావించక పోవడంతో కాఫీ తేవడానికి లోపలికి వెళ్ళాను.

నా చేతిలో కాఫీకప్పు అందుకొంటూ, "నీ రిపోర్టు పెర్‌ఫెక్టుగా ఉంది జయా! ఆ లోపం ఏదో నాలోనే ఉందిట" అన్నాడు ఏదో అతి సామాన్య విషయం చెప్తున్న ధోరణిలో.

కాఫీ కప్పు అందిస్తున్న నా చేయి వణికింది. గుండె గడగడ కొట్టుకొంది. ఒక్కసారిగా నోట తడి ఇగిరిపోయి మాట రావడం కష్టం అయింది. పక్కగా ఉన్న టేబిల్ని ఆనుకొని పడిపోకుండా నన్ను నేను నిలవరించుకొన్నాను. అతిప్రయత్నం మీద గొంతుక పెగల్చుకొని, "అలా అని ఎవరు చెప్పారు?" అన్నాను నెమ్మదిగా.

"ఇంకెవరు చెప్తారు? శ్రీపతీ, శాంతా. నువ్వు ఈ విషయం నాతో చెప్పవద్దని మాట తీసుకొన్న సంగతి కూడా చెప్పారు."

అప్రయత్నంగా నా పిడికిలి బిగిసిపోయింది. శాంత మీద చెప్పలేనంత కోపం పొంగుకొచ్చింది. 'స్నేహితురాలనుకొన్నాను, ఇంత నమ్మకద్రోహం చేస్తుందనుకోలేదు' మనసులో అనుకోబోయిన మాట కోపంవల్ల బైటికి తన్నుకొచ్చింది.

"ఇందులో వాళ్ళ తప్పేంలేదు జయా! ఈ విషయం నా కింతకుపూర్వమే తెలుసని గ్రహించాకే వివరంగా చెప్పారు."

"అంటే?"

"అవును జయా. ఈ నిప్పుని మూడేళ్ళుగా నా కడుపులో దాచుకొన్నాను. ఆ మంటతో మానసికంగా మాడి మసి అయిపోయాను. ఇప్పుడు నాతోపాటు ఈ బాధని పంచుకోడానికి నువ్వు సిద్ధపడ్డావు. నా ఆరాటం కొంత చల్లారవచ్చు, నేను తిరిగి మనిషిని కావచ్చు. చచ్చి ఏ లోకంలోనో ఉన్న మీ అక్క పరువు కాపాడ్డానికి ఇంతకు పూర్వం నేను ఒక్కడినే. ఇప్పుడు నువ్వు కూడా తోడయేవు.

"మీ అక్కని నేనెంతగా ప్రేమించానో, ఆరాధించానో నీకు తెలియందికాదు. అటువంటి భార్యపోయిన రెండేళ్ళు తిరక్కుండానే పెళ్ళికి సిద్ధపడ్డంతో నీ దృష్టిలో నేను దిగజారి ఉండవచ్చు. 'మగవాళ్ళంతా ఇంతే. ఎదుట ఉన్నంతసేపు ప్రేమ ప్రేమ అని ఆంగలారుస్తారు. కనుచాటు కాగానే మళ్ళా వేటకి బైలుదేరుతారు' అని అనుకొని ఉండవచ్చు. కాని నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకోడం నా కోసం కాదు. మీ అక్క కోసం, తన పిల్లల కోసం. చచ్చిపోతూ 'పిల్లలు జాగ్రత్త' అని అప్పగించి పోయింది మీ అక్క. పిల్లలకి ఏ లోటు రాకుండా పెంచి పెద్దచేస్తానని చేతిలో చెయ్యివేసి మాట ఇచ్చాను. మీ అక్కంటే నీకెంత అభిమానమో ప్రేమో నాకు తెలుసు, ఆ చేతిలో పెరిగితే పిల్లల జీవితాలు చల్లగా సాగిపోతాయనుకొన్నాను. వాళ్ళకి తల్లిలేని లోటు నువ్వు తీర్చగలవనుకొన్నాను.

"నామీద సానుభూతివల్లనో, అక్క పిల్లల పట్ల జాలిచేతో, నువ్వు ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకొన్నావు. కాని నిన్ను నేను పెళ్ళాడింది ఒక కార్యార్థం. అది పూర్తిగా నెరవేరాలంటే నీకు పిల్లలు కలుగకూడదు. ఇది నా స్వార్థమే. కాదనను. అసలు నిన్ను పెళ్ళి చేసుకొన్నదే స్వార్థంతో. నీకు తెలియకుండా ఆపరేషన్ చేయించుకోవాలనే నిర్ణయానికి వచ్చాను. నువ్వు ఊళ్లోలేని సమయం చూసి డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళాను. అక్కడే మొదటిసారిగా విన్నాను చాకు లాంటి ఈ మాటని. అది బలంగా నా గుండెల్లోకి దిగిపోయి కొంతకాలం

చిత్రవధ చేసింది. నీ దృష్టిలో మీ అక్కని హీనపర్చ లేక ఇంతకాలం ఈ కఠోర సత్యాన్ని నాలో స్థాపితం చేసాను. మొన్న నువ్వు అంత పట్టుపట్టి నన్ను లాక్కు వెళ్ళకపోతే ఇది ఎప్పటికీ నీకు తెలిసేది కాదు. నాలో అణగి ఉండి నాతోనే కాలి బూడిద అయేది ఈ విషయం.

"ఇప్పుడీ తెర తొలగిపోయింది. ఒక విధంగా ఇది మంచికే జరిగింది. మీ అక్కకిచ్చిన మాట ప్రకారం తన పిల్లలకి లోటూ రాకుండా పెంచి పెద్దచెయ్యడం ఖాయం. అందులో ఎటువంటి పొరపాటు రానివ్వను. కాని, నేనూ మనిషినే! అవకాశం ఉంటే నా రక్తం పంచుకు పుట్టిన పిల్లలచేతే 'నాన్నా' అని పిలిపించుకోవాలనే కోరిక కలగడంలో విపరీతం లేదు. ఈ కోర్కె ఎంతో న్యాయమైనది, సహజమైనది అని నేను భావించాను. అందువల్లనే ఆపరేషన్‌కి రోజు నిర్ణయించుకుని, వారితో చెప్పి వచ్చాను...."

బావ అలా చెప్పుకుపోతుంటే చలనం లేక బొమ్మలా అలా వింటూ ఉండి పోయాను. అటువంటి వ్యక్తిని భర్తగా పొందినందుకు నా మనసు గర్వంతో పొంగి పోయింది. ఆనందంలో తేలిపోయింది.

ఆటలకి పోయిన పిల్లలు వచ్చారు.

తండ్రిని చూస్తూనే, "నాన్నా నాన్నా" అంటూ గోలగా ఏదో చెప్పసాగారు. వారిని బుజ్జగించి ఒడిలో కూర్చుండపెట్టుకొని, వారితో కబుర్లు చెప్తున్న బావని చూస్తుంటే ఇంతమంచి మనిషిని అక్క ఎందుకు మోసం చేసింది అన్న ప్రశ్న నాలో చెలరేగింది. అది ఏనాటికీ ప్రశ్నగా నిలిచిపోవలసిందే కాని జవాబు పొందే మార్గం లేదు కదా?